

Maade som Betalingsindsigelsen og dermed ligestillede Indsigelser.

Af samme Grund, som har ført til, at man iøvrigt ikke i Udkastet har optaget almindelige Bestemmelser om, hvorvidt en Retshandels Ugyldighed bortfalder, naar den ved Retshandelen tilsagte Rettighed af den anden Part overdrages videre til en godtroende Tredjemand, har den danske og den norske Kommission ikke anset det for rigtigt i nærværende Udkast at optage en Bestemmelse som det svenske Udkasts § 36, 1ste Stykke, der, som bemærket, formentlig stemmer med allerede gældende dansk og norsk Ret. Lovfæstelse af dette Emne bør efter den danske og den norske Kommissions Mening gives i Forbindelse med en almindelig Lovordning af Reglerne om Gældsbreve og andre negotiable Dokumenter, se det ovenfor Sp. 2761 i de indledende Bemærkninger til Udkastets 3dje Kapitel anførte.

Alle tre Udkast udtale i § 36, at naar Kvittering for et Pengebeløb er frakommet Fordringshaveren uden hans Vilje, bliver Skyldneren desuagtet frigjort ved Betaling, som han efter Forfaldstid i god Tro erlægger mod Kvitteringens Udlevering. Navnlig blandt Forretningsfolk er det meget almindeligt, at Bude udsendes med kvitterede Regninger for at inkassere udestaaende Fordringer. Den, der betaler til et saadant Bud, vil i Reglen ikke være i Stand til at forvise sig om, at vedkommende virkelig er bemyndiget til at modtage Betaling. Skulde det nu senere vise sig, at den, der mod Udlevering af Kvittering har modtaget Betaling, ikke har været berettiget hertil, idet han f. Eks. har tilvendt sig Kvitteringen uden Fordringshaverens Vilje, vilde det være uforeneligt med den almindelige Retsopfattelse, om Skyldneren skulde være pligtig at betale en Gang til. Udsendelse af saadanne Inkassatorer er en ganske dagligdags Fremgangsmaade, der kun daarligt vil kunne undværes i Forretningslivet. Fordringshaveren vil efter Omstændighederne kunne siges at have udvist Mangel paa Forsigtighed ved at underskrive Kvit-

teringen eller paa anden Maade gøre den færdig til Udlevering og derefter opbevare den saaledes, at uvedkommende kunne faa fat i den. Og selv om der i det konkrete Tilfælde ikke maatte kunne lægges ham noget til Last i saa Henseende, synes han dog nærmere end Skyldneren til at bære Tabet, hvis Kvitteringen frakommer ham, og Skyldneren derefter i god Tro betaler til en Person, der, forsynet med Kvitteringen, uberettiget optræder som Inkassator. Det i Udkastets § 36 udtalte er da ogsaa allerede anerkendt i Theori og Praxis her hjemme. En lignende Regel findes i den tyske borgerlige Lovbog § 370. Nævnte Lovbud angaar imidlertid alle Kvitteringer, medens nærværende Udkasts Regel er begrænset til Kvitteringer for Pengebeløb. Dette har sin Grund i, at det sædvanlig kun er praktisk og derfor ogsaa kun er almindelig Skik og Brug at benytte Opkrævere som de nævnte med Hensyn til Pengefordringer. Drejer det sig om andre Præstationer, kan man vistnok ofte forlange, at Skyldneren forvisser sig om, at vedkommende virkelig er bemyndiget til at modtage den paagældende Ydelse; i hvert Fald har man ikke turdet afgøre dette Spørgsmaal ved nogen almindelig Regel som den for Pengebetaling foreslaede. Bestemmelsen omfatter kun Betaling, der erlægges efter Forfaldstid, jfr. Veksellovens § 40. Den Omstændighed, at en kvitteret Regning præsenteres til Betaling inden Forfaldstid, maa som Regel forekomme mistænkelig og opfordre Skyldneren til at udvise særlig Forsigtighed, inden han betaler til vedkommende.

Reglen gælder kun, naar Betalingen erlægges af Skyldneren, altsaa ikke, naar en Tredjemand uden Skyldnerens Bemyndigelse betaler Beløbet. Fordringshaveren bør, naar han opdager, at han har mistet Kvitteringen, have Adgang til ved Underretning til Skyldneren eller dennes Repræsentant at forhindre, at der betales til en uvedkommende Person.

Endelig bemærkes, at det er en Forudsætning for Reglens Anvendelse, at Kvitteringen er ægte, og at Udstedelsen af den